

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 234.308 van 5 april 2016
in de zaak A. 217.663/IX-8767**

In zake: Victor MASELIS
woonplaats kiezend te 3090 Overijse
Dahlialaan 15

tegen:

de VZW MARIA BOODSCHAP BRUSSEL ANNUNTIATEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jo Vanbelle
kantoor houdend te 1050 Brussel
Louizalaan 343
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 25 november 2015, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 23 september 2015 van de interne beroepscommissie van het Mater Dei-Instituut te Sint-Pieters-Woluwe waarbij aan Victor Maselis een oriënteringsattest C wordt toegekend.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 233.152 van 7 december 2015 is de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

Het genoemde arrest is op 14 december 2015 aan de verzoevende partij ter kennis gebracht.

Op 25 januari 2016 heeft de hoofdgriffier, op verzoek van het aangewezen lid van het auditoraat, aan de verzoekende partij de mededeling ter kennis gebracht, bedoeld in artikel 11/3, § 1, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’.

De verzoekende partij heeft niet gevraagd om te worden gehoord.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Beoordeling

3. Naar luid van artikel 17, § 7, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, geldt ten aanzien van de verzoekende partij een vermoeden van afstand van geding wanneer zij, nadat de vordering tot schorsing van een akte of een reglement is afgewezen, geen verzoek tot voortzetting van de rechtspleging indient binnen een termijn van dertig dagen die ingaat met de kennisgeving van het arrest.

4. Verzoeker heeft geen verzoek tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

5. Het vermoeden van afstand van het geding is te dezen van toepassing.

IV. Kosten

Vraag van de verwerende partij

6. In de nota met opmerkingen die zij in het kader van het administratief kort geding heeft ingediend, vraagt de verwerende partij dat haar de maximale rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 1680 euro zou worden toegerekend. Ter rechtvaardiging verwijst zij naar “het feit dat verzoekers [...] reeds in 2013 een arrest bekwamen (afwijzing) van de Raad en nochtans wederom, kennelijk en moedwillig, een verzoekschrift indienen behept met dezelfde gebreken, verzoekschrift dat verweerster nochtans verplicht tot een dringende en volledige in staat stelling van haar verweer”.

Beoordeling

7. Artikel 30/1, § 1, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State luidt:

“De afdeling bestuursrechtspraak kan een rechtsplegingsvergoeding toekennen, die een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en honoraria van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij.”

Er is in dit geval grond om overeenkomstig deze bepaling aan de verwerende partij een rechtsplegingsvergoeding toe te kennen, aangezien zij – gelet op de verwerping van verzoekers vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de niet-voortzetting van de rechtspleging door verzoeker – als de in het gelijk gestelde partij dient te worden beschouwd.

8.1. Wat de begroting van de omvang van de rechtsplegingsvergoeding betreft, bepaalt artikel 30/1, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State:

“De afdeling bestuursrechtspraak kan, bij met bijzondere redenen omklede beslissing, de vergoeding verlagen of verhogen, zonder echter de door de Koning voorziene maximale en minimale bedragen te overschrijden. In haar beoordeling houdt ze rekening met:

- 1° de financiële draagkracht van de in het ongelijk gestelde partij, om het bedrag van de vergoeding te verlagen;
- 2° de complexiteit van de zaak;
- 3° de kennelijk onredelijke aard van de situatie.”

Deze bepaling somt de criteria op waarmee de Raad van State rekening houdt om al dan niet af te wijken van het toe te kennen basisbedrag. Deze opsomming is limitatief zodat de Raad van State niet op andere gronden mag afwijken van het basisbedrag.

8.2. De verwerende partij voert ter rechtvaardiging van haar vraag om een maximale rechtsplegingsvergoeding toegekend te krijgen, in essentie aan dat verzoeker in het verleden reeds geconfronteerd is geweest met een arrest van de Raad van State waarbij om gelijkaardige redenen als in de voorliggende zaak werd besloten tot de onontvankelijkheid van de vordering, maar dat dit verzoeker er niet van weerhouden heeft “kennelijk en moedwillig” een verzoekschrift in te dienen “behept met dezelfde gebreken”.

Zij beroept zich aldus op het voormelde derde beoordelingscriterium, hetwelk inhoudt dat de Raad van State rekening kan houden met de kennelijk onredelijke aard van de situatie. Zoals de Raad van State reeds heeft geoordeeld in onder meer zijn arrest nr. 231.132 van 6 mei 2015 beoogt dit criterium een specifieke situatie en kan het niet worden gelijkgesteld met een criterium van billijkheid.

8.3. Te dezen volstaat de vaststelling dat, anders dan de verwerende partij beweert, de huidige verzoeker nooit eerder een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State heeft ingesteld. De vraag van de verwerende partij tot het verkrijgen van de maximale rechtsplegingsvergoeding mist aldus feitelijke grondslag. Deze vaststelling alleen al volstaat om aan die vraag geen gunstig gevolg te geven.

9. Uit wat voorafgaat volgt dat aan de verwerende partij een rechtsplegingsvergoeding dient te worden toegekend ten belope van het basisbedrag van 700 euro.

BESLISSING

1. De Raad van State stelt de afstand van het geding vast.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 5 april 2016, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Bert Thys,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Bert Thys